

DE DÖDA SKEPPENS Ö.

Kärlsroman från det äventyrsfyllda Sargassohavet

Crittenden Marriott.

Översättning av ANNA HAMILTON-GEETE

(Första fr. föreg. nr.)

Några ögonblick senare stodo de alla tillsammans på ett av de gamla gallerierna många gånger.

Det skadespel som mötte dem på det övre däcket förklarade fullkomligt fartygets övergivna tillstånd. En rasande strid hade en gång utkämpats här. Kringströdda överallt i vidasträckt förvirring, lågo människoböna och grånande dödsaskar, blandade med de rostiga kvarlevorna av skjutgevär, sablar och pikar. På sina ställen, där striden varit våldsammast, voro skottletten till och med högt upptornade nära varandra. Kört och kläder hade långsedan mulnat bort, men spännen, metallknappar och andra utformdelar av mera varaktigt art funnos ännu kvar för att vittna om förtörelsen.

Fartyget har antagligen blivit angräpat av sjörovare, anmärkte Howard. De tveklodrigt aldrig att anfalla till och med en mångdubbelt starkare motståndare och segrade ofta just till följd av sin oerhörda överlegenhet. Tydligen ha de gjort så denna gång — Joyce — jag är mycket rädd att de där miljonerna redan för ett par hundra år sedan struktut med för att bereda herrar sjörovare en glad dag eller flera.

Fördömda svinplåsar! — men — var tror löjntanden då att det där guldskulle ha funnits egentligen — om det ännu varit kvar ombord? — Sannerligen jag vet. Men — — Jo — lastrummet akterut, under kaptejnens kajuta, voro väl den sanna, likaste förvaringsplatsen, tänker jag mig. Ni kunde ju roa er med att titta efter där.

Joyce och Jackson störtade bort. Inom kort hördes ljudet av döva hammarlag och brakandet av änderbruket tråvrick, strax därpå efterföljt av vida jubelkrän. Några ögonblick senare visade Joyce sig åter i ett tillstånd som grånade till vanvetenskap.

Hurr — raa! — Hurr — raa! skrek han. — Vi ha hittat det! — Vi ha hittat det! — Stora kistor fulla! — Rena, pura, klara guldet! — Kathleen, min gumma, nu är vi rika — stormrika! — Vad säger du om det? — Kerre Gud — nu kan vi fara tillbaka till gamla Galway och köpa den lilla gården bakom kullen, du — vet — — — Seså, seså, min gumbe! — Lugna sig, han! — Säg mig bara först hur vi ska komma härifrån med livet själv — för att inte tala om dina guldskistor!

Upptäckten var emellertid så häpnadsväckande att hela det lilla skiffet för en stund glömde allt annat till och med Dorothy, van som hon var vid rikedom, smittades för ett ögonblick av de övrigas stanningslöshet och deltog med barnsig över i de fortsatta efterforskningarna.

Howard var den som först återvann besinnningen och började tänka på framtiden. Han insåg dock att det skulle vara fullkomligt lönlöst att söka förnämligare än Joyce, Jackson eller pastorn att lämna fartyget förrän deras första yrel hunnit läggas sig. Till och med hans själv kände sig ytterst obekant att överge det upptäckta guldskottet, ehuru han mer än väl insåg att detta oöndvrigliga måste ske. Ett hastigt beslut sades honom att lastrummet måste rymmas minst tolv tons guld, motsvarande ungefär ett värde av sex miljoner dollar. Denna skatt låg i detta ögonblick så gott som under deras fötter — det stod dem fritt att bortföra den, och dock var den, praktiskt sett, till förläp för dem lika värdelös som om den utgjordes av lika mycket sand. I själva verket var den till och med värre än värdelös, då dess upptäckande endast tjänat till att uppehålla dem och fördröja deras flykt.

Han vände sig om för att betrakta de övriga. Joyce, Jackson, pastorn och till och med mor Joyce arbetade allesammans i sitt anletes svett, som de väl knappast någon arbetat i hela sitt liv förut, för att ur lastrummet värdefull Svensk Bok FRITT! Varje man borde ända efter ett exemplar av den intressanta och lärorika SVENSKA RÅDGIVAREN "GODA RÅD" Denna berömda med flera illustrationer försedda lärebok, som Doktor Leigh skrivit speciellt för svenskar i Amerika lärman många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för män sådana sjukdomar, deras följder, förebyggande och hur de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar även om Livets Hämningstider och borde läsas av varje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i edra unga år, eller systematiskt blivit förförade genom utsvävningar i senare år, bör ni skriva efter boken. Ni kan bliva återställd till fullkomligt hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken skickas skickes gratis och portofritt i föregående omslag till alla, som insända namn och adress till Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.

met upptaga de tunga guldskottarna, av vilka varenda en utgjorde en tillräcklig mansbörda, samt stapla upp dem på däck. Påfångt sköte Howard hejda dem och föreställa dem det lönlösa i deras ansträngningar; de endast stridade på honom, mumlade något obeprigligt och skyndade tillbaka efter en ny börda. Joyce och hans hustru, allt för gamla för så strängt arbete, voro de första som tröttnade; de grålo som barn då de tvungos att läsa att de verkligen måste avstå från vidare bemödande. Men de båda andra fortsatte oförtrutet, uppehålls svarta av sedan århundraden samlat damm och halvkväda av den osunda, inoförliga luften i lastrummet. Med till det yttersta spända muskler, värkande ryggar och svettöpprande ansikten arbetade de alltjämt lika förtrivlat, gripna av guldfeberens dämon som för ögonblicket berövade dem både förtroende och omdöme.

Synden gjorde på Howard ett vidrigt intryck; han vände sig bort och gick fram till relingen, varifrån han i ostlig riktning spanade efter ett slut på den ödesdigra rännan. Men förgäves ansträngde han sina ögon; så långt blickens nådde lyckades han ej upptäcka vad han så ivrigt önskade.

Med en känsla av djup miserabliknhet och stigande oro sänkte han blicken till den öppna vattenytan närmast fartyget, undrande om han möjligen skulle kunna upptäcka något sätt att passera detsamma. Plötsligt blev han stående som förstenad.

Omedelbart invid galleriets sida, väl förtöjd både i för och akter, låg en smal, egendomligt formad farkost av omkring sextio fots längd. Med sjöofficerens vans öga såg han genast att det var en undervattensbåt av modernaste konstruktion — nästan lika litet på sin plats i denna översjö som ett bakladdningsgevärs skul i varit i händerna på en av Cæsars legionärer.

Howard stridade på den med öppen mun — ur stånd att tro sina ögon. Men som en blint slög sanningen honom: detta var således den hemlighetsfulla utväg på vilken Forbes hänsyftat — en löst och säker utväg för en var som blott ägde de nödiga fackkunskaper för att kunna använda den. Och guldskottet ombord på galleriet var en del av den rikedom som han hoppats kunna föra med sig hem. Intet under att han varit så ivrig att försäkra sig om Howards bistånd! Och huru beredvilligt skulle icke detta bistånd hava lämnats honom om han icke, förblindad av passionen och förledd av en vansinnig ärgirighet, vågat sträcka sin hand efter en annan dyrbare skatt! — Nu skulle han gå miste om såväl den ena som den andra.

Dorothy hade för länge sedan förlorat allt intresse för guldskottet och stod nu ensam på däck, med undran betraktande allt det sagolika och häpnadsväckande som omgav henne. Howard ropade på henne och de begåvo sig tillsammans ned på det låga däck, varifrån de genom en av kanoportarna med lättet lyckades stiga ned på undervattensbåts däck, som blev tämligen högt över vattnet. Med händer som darrade av iver och sinnesrörelse sköt Howard tillbaka riglarna till manhälsuckan, öppnade den och stridade ned i mörkert där, innaför.

Jag kommer strax tillbaka, försäkrade han lugnande i det han svingade sig ner i den och försvann. Efter en kort stunds förlopp visade han sig åter med glädjestrålade ansikte.

Båten befinner sig i fullgott skick, så vitt jag kan bedöma saken utan att sätta maskinerna i gång. — tillkännagav han, och det föreföll mig som vore också de i fullständig ordning. Den tillhör den allra modernaste typen — elektriska motorer och allt möjligt. Oljetankarna äro fulla och det finns reservförråd des-

atom, för att inte tala om andra förtroende av allt som är nödvändigt. Om den inte har något fel som jag ännu inte kunnat upptäcka, så bör den kunna föra oss härifrån utan minsta svårighet.

— Men var i all världen har den kommit ifrån?

— Raka vägen från himmelen — hur den eljest kunnat komma hit är mig ofattligt. Men vänta! — Jag kommer att tänka på något — Jo, där ha vi det. Minns du den spanska kryssaren som gick förlorad för ett par år sedan — försvann under en svår storm och hördes aldrig mera av? — Den hade en undervattensbåt ombord — det var kanske just den här. Ja! — se hit! — — — Här står namnet: T i b u r o n — det betyder H a j e n på spanska. — Kryssaren måste ha drivit in hit med den här ombord.

— Men var är då kryssaren? — Och hur kom undervattensbåten hit — Just här i? —

— Det vet jag inte — men jag kan gissat mig till det. Forbes måste ha fört hit den. Han framkastade åt skilliga vinkar om något i den vägen under vårt första samtal. — Ja, han måste ha fört hit den. Huru han lyckats göra det vet jag inte och det kan också göra detsamma. Här är inte nu emellertid os tillhörd den oss med samma rätt som Forbes äberopade i avseende på Queen — den ena kan vara så god som den andra. — Men hur underbart att vi skulle ha hittat hit — just hit! — rakt som fågeln flyger — just till det ställe där han gömt sitt guld och sin båt. — Men det förstås, då man tänker rätt på saken är det ju naturligt alltsammans. Han kunde inte gärna ha baten liggande på något annat ställe än just i denna ränna och vi ha ju alltså följt dess kant i hopp att finna en övergång.

Under tiden sysselsatte sig Howard med att ställa all i ordning på båten, smörja maskindelar, prova pumpa och andra apparater samt slutligen sätta den fotogenmotor i gång. Vars dubbla uppgift var att framdriva båten då man befann sig ovan vatten och att ladda de elektriska akkumulatörerna för undervattensbruk. Allt detta tog tid och han hade ej avsett att arbetet förrän den sist på guldskottet blivit behörigen instuvad.

Då sammankallade han de övriga. — Innan vi gå oss av, började han, har jag något att säga er — något som jag hittills behållit för mig själv för att ej väcka några falska förhoppningar. Joyce — har ni någonstans hört talas om den trådlösa telegrafan? — Joyce rev sig i huvudet.

— Kan inte säga. Vad är det för något, sir?

— Telegrafiering utan tråd — — — Ja, jag tänkte mig just att ingen av er hade reds därpå — annars hade kapten Forbes säkert inte varit nog vänlig att stänga in mig i själva telegrafstugan på en ängare som var försedd med fullständig apparat för trådlös telegrafiering. Medan jag står där var jag i oavbruten förbindelse med stationen vid Guantanamo. Jag redogjorde för vår behögenhet och jag är övertygad att varenda tidning i hela landet nu som bäst avhandlar historien om kolonien i Sargassohavet och våra märkliga äventyr. Slutligen — strax innan Joyce släppte ut mig — lyckades jag också komma i förbindelse med din far, Dorothy; Han var utom sig av glädje över att du även befann dig bland de levande och skulle ofördröjligen ge sig ut med en undersökningsexpedition. Antagligen håller det tusen fartyg nu som bäst på att bana sig väg genom sjögräset för att komma till vårt bistånd. Om vi således skulle kunna ta oss tillbaka till kusten och uppehålla oss där tills vidare, så är det all sannolikhet för att vi för eller senare bli upptäckta och upptagna av något av dessa fartyg. Och nu är frågan den — skola vi vänta på dem eller inte?

Joyce och hans hustru hade under häpen tyndnad lyssnat till hans ord. — Vill ni verkligen påstå, sir, att ni kan tala genom luften med de där konstiga tillställningarna? frågade den förre stulligen.

— Just det, Joyce. Jag både kan det och har gjort det. Men till frågan, jag kunde tyvärr endast ge våra vänner de mest svävande uppgifter om den tilltrod och långtrud på vilken man borde söka oss — och följaktligen torde det taga dem rätt lång tid att finna oss. Om de på mindre än en månad lyckas komma ens i närheten av rätta stället, vore det ett verkligt underverk. På mindre än tre veckor är det absolut omöjligt. Och nu är frågan den: vad skulle vi ta oss till under tiden? — Om vi besluta oss för att invänta dem, måste vi på ett eller annat sätt bana en väg till kusten och så oss ner där — naturligtvis så långt från byn som möjligt. Det vore ju inte alldeles oönskvärdt att jag på någon ängare skulle kunna hitta en apparat för trådlös telegrafiering och att en gång sätta mig i förbindelse med Guantanamo. Föds och tak över, huvudet behövs vi säkert inte sakna — — — alltså förutsatt, naturligtvis, att vår väg Forbes inte hittar reda på oss — och naturligtvis kommer han att röra upp himmel

de lyckats släpa upp ur lastrummet. Den ena efter den andra hade släppt sin börda och sjunkit ned där han stod, gripen av förtvylan då med tilltagande utmattning situationen plötsligt blev honom klar. Då Howard närmade sig rörde de sig knappt — de sågo biot för ett ögonblick på honom med dystra och tankspridda blickar och försjönko åter i betraktande av det olyckliga guldskottet.

Howard överskådade ställningen utan att behöva någon vidare förklaring. — Ni har arbetat alldeles för hårt, gott folk, anmärkte han lugnt och obesvärat. I synnerhet ni, Joyce — och ni med, mor Joyce. Jag är rädd att det kommer snart efter i morgon. Men efter som ni nu verkligen släpat upp allt det här guldskottet, så är det mig ett nöje att kunna meddela er att jag har en båt förtöjd här strax bredvid som kan föra oss härifrån, tillika med — låt se — Jo, just ungefär så mycket guld som ni dragit ihop här; det blir visst alldeles lagom. Så där en halv miljon på oss var — resten få vi, ledsamt nog, allt lämna kvar.

SJUTTONDE KAPITLET. PÅ BÅVETS DJUP.

Fem ton guld är icke på långt när så värderfullt som en motsvarande kvantitet kol, i synnerhet då det är i form av tackor och man har tillgång till lämpliga redskap för dess transporterande. Jackson, Joyce och pastor Willsingby behövde blott tvontimmar för att med förenade krafter bortskaffa allt bly ur undervattensbåten och i stället inlasta lika mycket guld — antagligen den dyrbaraste ballast som något fartyg någonstans beställt sig.

Under tiden sysselsatte sig Howard med att ställa all i ordning på båten, smörja maskindelar, prova pumpa och andra apparater samt slutligen sätta den fotogenmotor i gång. Vars dubbla uppgift var att framdriva båten då man befann sig ovan vatten och att ladda de elektriska akkumulatörerna för undervattensbruk. Allt detta tog tid och han hade ej avsett att arbetet förrän den sist på guldskottet blivit behörigen instuvad.

Då sammankallade han de övriga. — Innan vi gå oss av, började han, har jag något att säga er — något som jag hittills behållit för mig själv för att ej väcka några falska förhoppningar. Joyce — har ni någonstans hört talas om den trådlösa telegrafan? — Joyce rev sig i huvudet.

— Kan inte säga. Vad är det för något, sir?

— Telegrafiering utan tråd — — — Ja, jag tänkte mig just att ingen av er hade reds därpå — annars hade kapten Forbes säkert inte varit nog vänlig att stänga in mig i själva telegrafstugan på en ängare som var försedd med fullständig apparat för trådlös telegrafiering. Medan jag står där var jag i oavbruten förbindelse med stationen vid Guantanamo. Jag redogjorde för vår behögenhet och jag är övertygad att varenda tidning i hela landet nu som bäst avhandlar historien om kolonien i Sargassohavet och våra märkliga äventyr. Slutligen — strax innan Joyce släppte ut mig — lyckades jag också komma i förbindelse med din far, Dorothy; Han var utom sig av glädje över att du även befann dig bland de levande och skulle ofördröjligen ge sig ut med en undersökningsexpedition. Antagligen håller det tusen fartyg nu som bäst på att bana sig väg genom sjögräset för att komma till vårt bistånd. Om vi således skulle kunna ta oss tillbaka till kusten och uppehålla oss där tills vidare, så är det all sannolikhet för att vi för eller senare bli upptäckta och upptagna av något av dessa fartyg. Och nu är frågan den — skola vi vänta på dem eller inte?

Joyce och hans hustru hade under häpen tyndnad lyssnat till hans ord. — Vill ni verkligen påstå, sir, att ni kan tala genom luften med de där konstiga tillställningarna? frågade den förre stulligen.

— Just det, Joyce. Jag både kan det och har gjort det. Men till frågan, jag kunde tyvärr endast ge våra vänner de mest svävande uppgifter om den tilltrod och långtrud på vilken man borde söka oss — och följaktligen torde det taga dem rätt lång tid att finna oss. Om de på mindre än en månad lyckas komma ens i närheten av rätta stället, vore det ett verkligt underverk. På mindre än tre veckor är det absolut omöjligt. Och nu är frågan den: vad skulle vi ta oss till under tiden? — Om vi besluta oss för att invänta dem, måste vi på ett eller annat sätt bana en väg till kusten och så oss ner där — naturligtvis så långt från byn som möjligt. Det vore ju inte alldeles oönskvärdt att jag på någon ängare skulle kunna hitta en apparat för trådlös telegrafiering och att en gång sätta mig i förbindelse med Guantanamo. Föds och tak över, huvudet behövs vi säkert inte sakna — — — alltså förutsatt, naturligtvis, att vår väg Forbes inte hittar reda på oss — och naturligtvis kommer han att röra upp himmel

Farm och hem.

Konsten att maskinjölka.

Kristiden, som förre med sig mycket av både gott och ont, gjorde inom vår lagårdskötsel särskilt åren 1913 — 1914 en revolutionerande omvälvning på mjölkningens område. Den gamla hederliga arbetarrestammen till största delen bestående av kvinnor, som utfört mjölkningen, sade upp tro och loven till sitt forna yrke och kunde trots löften om förbättrade förmåner icke förmås återvända. Tillverkarna av mjölkningsmaskinerna stodo emellertid beredda att rycka in, det såg ut som hade de blott väntat på detta tillfälle. Nu har maskinjölkningen snart intagit handmjölkningens plats. Och det ingrodda misstroendet mot maskinerna har försvunnit i samma tempo som mjölkmaskinerna gått framåt och vunnit fast mark. Därmed vare icke sagt, att maskinerna äro fulländade, visst inte, i stället återstå säker många, särskilt mindre förbättringar att göra. Omdömet blir dock, att ifråga om arbetsprestation fylla maskinerna ett så högt krav, att man från början aldrig bägat hoppas något sådant. Detta till trots har ju i maskinernas spår följt en del tråkigheter, och främst bland dessa är den mycket omtalade juversmittan eller juversjukdomar av olika slag. Var ligger skulden till detta? Jag tar mitt parti och säger att skulden till största delen ligger där, att vi i regel sakna dugliga, kunniga maskinjölkare.

Handmjölkningen var storartad, där den utfördes riktigt, men så hade den också månghundraåriga anor bakom sig; maskinjölkningen har ännu några åren, den är ny, så ny den nästan kan vara, och ändå tro vi oss om att kunna utföra densamma fullt såkunnigt. Mjölkningsarbetet har i många år varit impopulärt, och maskinjölkningen utgör intet undantag. Maskinjölkaren går därför inte blott okunnig utan även ända till ytterlighet ointresserad och likgiltigt till sitt ansvarsfulla arbete. Vad blir följden? — Jo, för dålig mjölkning; obehagskapen med hur, ett friskt och ett sjukt juver ser ut gör att mjölkaren låter maskinen släpa smittan från ko till ko; Inte nog med att den sjuka koss mjölk blandas med frisk sådan utan om det hela vill sig illa, kan snart en tredjedel av besättningen vara mer eller mindre förtörd.

Vilka förordningar bör man då ställa på en mjölkningsgård? Som ett första och viktigt moment är, att han kan handmjölka eller är villig att omedelbart lämna sig denna konst; endast den kunnige handmjölkaren blir en god maskinjölkare. Maskinjölkaren bör vara hursu som ett mjölkare utom omjölkat och ett urmjölkat juver skall kunnas. Han måste också veta, hur ett sjukt juver och dess mjölk under olika förhållanden ser ut. Han måste på till arbetet med ansvar, alltid lugn, vara noggrann med att maskinen får gå sin tid, ofta olika på olika kor; aldrig glömma den lätta masseringen av juvrets strax innan maskinen är färdig. Koppla av på och maskinen stilla och lugnt. Den tekniska skötseln av maskinen samt diskningen äro ju också viktiga detaljer, men de äro lättare att lära än själva arbetet vid själva mjölkningen. En pliktrogen och skicklig maskinjölkare är en verklig skatt för lagårdskötseln.

Hemseder.

Hur ofta erfar man ej, att dessa älskvard, ofta lovordade, charmanta människor ej äro sådana i vardagslag mot sin närmaste omgivning, som de äro ute i sällskapslivet. Man blir förvånad och kan knappast tro det vara sant förrän man av någon omständighet får erfara, att så är i alla fall förhållandet. Och detta förhållande är olyckligt och djupt att beklaga, ty lyntet hemma och i vardagslag sätter sin prägel på hela hemmet och gör samlivet där tungt och olyckligt i stället för att just här borde allt det goda komma fram och sprida ljus och lycka.

En affärsman på sitt kontor kan vara personligen älskrik — sådant kan gå för sig även i våra dagar — men affären främlingen eller ännu mer affärvännen blir han den älskvard för rekommenda gentlemannen, som kan gå till mötes till ytterlighet. Så kommer han hem och här behövs återigen ingen hänsyn utan till höger och vänster får man veta och är lyntet ej just i dag komma fram med någon begäran eller önskan, då ett katastrofiskt utbrott av vrede, av förebärlighet och jord för att göra det, nu då vi lagt beslag både på hans guld och hans båt.

(Forts.)

Från London meddelas att marinbudgeten för kommande finansår uppdragen en utgiftssumma på 8 milj. pund, hvilket innebar en utgiftsminskning med 100,000 pund mot innevarande års budget.

och oömliga ord bli svaret på allsammans. Är frun vek, blir naturligtvis en stor gråtscen följden, är hon av ett annat temperament, blir det hårt mot hårt, och ord sägas, som äro omöjliga att utplåna, ehuru de kanske från början ej vore ämnade så som de blevo, och till allt detta äro barnen stumma vittnen och åhörare.

Dylika uppträden förekomma i många hem, tyvärr så snart som något är i olag, som kanske ej alls har med hemmet att göra, men där får det uttryck, ty här behövs ju ingen som sagt ta hänsyn, och så växer ungdomen upp och får naturligtvis samma ton, ty så göra ju far och mor, och de ha aldrig hört något vänligt och hjärtligt inom familjen utan ett småsigt och oömligt svar ha de fått, om de bett far om något, och mor har antingen ingenting haft att bestämma eller ock har hon varit så bestämmande, att varken far eller någon annan fått en "syl i vädret."

Inte blir livet ljus och glatt på detta sätt och inte blir hemmet heller, där sådant är vanligt, den efterlängade fristad, dit far och barn längta efter arbetsdagens knog för att vila och få vederkvickelse.

Därto, borde var och en av familjens medlemmar tänka på att behärskas sig och bemöda sig om att utveckla minst lika mycket älskvardhet hemma som han eller hon har råd att bestå utomstående.

Vanligen är det de dagliga utgifterna för familjens behov, om bli stöten och bombexplosionen, men dessa måste ju vara och om de orinas med omtanke och gemensam uträkning, så finns ju ingen anledning att ta illa vid sig härfor. Men oftast är nog tyvärr så, att familjens ekonomi ej diskuteras med hustrun.

Men om förstelse och samförstånd råda i ett hem, så ha ju alla familjens medlemmar klart för sig, hur de böra ordna sig för att det ej skall bli överstigit för varken den ene eller den andre, och tänk så mycket trevligare, om pengar, som skola lämnas, framräckas med vänlighet och ett glatt sinne i stället för surmulet eller ilska. Och om tilltalet eller en begäran sker i en vänlig ton, hur mycket hellre står man ej då till tjänst och utför vad som begäres.

Detta böra alla hemmets medlemmar lägga på hjärtat, ty vad är bättre än ett gott och lyckligt hem, och våra närmaste äro vi väl mera skyldiga att ta hänsyn till och visa våra bästa sidor än dem vi flyktigt möta på allfartsvägen.

Goda råd.

Sågsån som rengöringsmedel. En erfaren engelsk hunduppfödare rekommenderar sågsån som ett effektivt och bekämt medel att göra ren en sånghärdig hund med, som kommer ner leric och smutsig. Påsen gnuggas med färsk sågsån och får sedan en kraftig torkning med en handfull halm samt borstning och kammning. — Det kan ju vara värt att försöka för den som inte provat det.

Vattna roten! I ett fönster stod en blomkruka, omslutande en skön, väluktande plant. Bladen voro just på väg att slå ut. Patet, på vilket krukan stod, fylde jag med vatten, då ett barn frågade mig: — Varför slår du inte hellre vattnet på bladen? Jag

ROYAL YEAST CAKES. BAKAR UNDERBART HEMBAKAT BRÖD. Högsta Kvalite-märke för över 50 År. Bild av en kaka och en kakaform.

förklarade för den lilla skälen till mitt handlingsätt och tillade, att då Gud ville frambringa skönhet, doft och friskhet i vårt andliga liv, vattnar han oss vid roten. — Ja, så är det. Och likväl, hur många äro ej de, vilka i blanda stycke likna det lilla barnet! Bladen äro för dem allt; roten intet. — Varför så mycket tala om Kristi kärlek, säga de om tron och nåden? — Det är hegelige vi behöva, en förökad hegelise. Sant! — Men de glömma, att det ej finnes något som kraftigare befördrar en sån hegelise, än att låta Kristi kärleks flöden tränga in till själva roten av vår varelse.

Ur kokboken.

Lax i form. Tag 2 koppar kokt, kall färsk lax eller använd konservad. Avslagna allt skinn och ben, samt dela fisken i små bitar, varefter den blandas med en kopp brömsmulor. Krydda med 1 tesked löksaft, eller 3 teskedar finhackad lök, 1/2 tesked salt och 1 salteddfull svart peppar. Vispa 2 ägg helt litet och blanda med laxen, och häll något mjölk i för att få blandningen passande fuktig, så den kan pressas fast i en smord form. Angkokas i 2 timmar. Serveras het.

Stockfiak bakad i mjölk. Dettar är ett enkelt och lätt sätt att koka fisk på, fast det ej är så bekant, som det borde vara. Efter att fisken är tvättad och rensad, klyv den längs ryggen och lägg den med utsidan ned i en väl smord form. Strö litet mjöl över och läck med små smörstycken eller mycket smä, salta fiskstycken. Häll något mjölk i formen, så att den nästan täcker fisken. Bakas i en passande varm ugn, tills fiskemulorna böra lossa från varandra och mjölkten är nästan indräkt.

NÄR NÅGOT HÄNDER i Eder trakt, som är av allmänt intresse, försumma då ej att genast underrätta Svenska Canada Tidningen. Skriv några rader om händelsen och adressera brevet eller postkortet till Svenska Canada Tidningens redaktion, 325 Logan Ave. Winnipeg, Man. Kom alltid ihåg att skriva namn och siffror med tydlig stil och helst med bläck. Skriv bara på ena sidan av papperet. Små bygdebrev och kronikor, trevligt och muntert skrivna mottagas gärna och med tacksamhet av red. Glöm aldrig att samarbeta så intimt som möjligt med Svenska Canada Tidningen. Hjälp till att göra Svenska Canada Tidningen till Svensk-canadensarnas egen tidning.